

Jezus wordt stoer

Oorspr. titel: “Jesus Gets Tough”. McMahon T.A. <http://www.thebereancall.org/>

Alle Schriftaanhalingen komen uit de Statenvertaling (1977 of HSV)
Vertaling, plaatjes en voetnoten door M.V.

Als we schrijven over of denken aan de bijbelse Jezus, kunnen er problemen rijzen. Een ervan komt op wanneer we ons focussen op slechts één van Zijn karakteristieken en we het zicht verliezen op de vele andere. Dit kan ons een verdraaid beeld geven van onze Heer. Alle karakteristieken van Christus zijn gerelateerd aan elkaar en, uiteraard, volmaakt in elk opzicht. Bovendien is Jezus “gisteren en heden Dezelfde en tot in eeuwigheid” (Hebreeën 13:8). Hij verandert niet.

Nu, wat is er met de titel “Jezus wordt stoer”?

Wel, de titel heeft voornamelijk te maken met *onze reactie* wanneer we lezen dat Jezus handelde of iets zei op een manier die ons kan doen schrikken. We zijn verbaasd omdat we die bepaalde karaktertrek van onze Heer niet in beschouwing genomen hebben, alhoewel die duidelijk gepresenteerd wordt in de Schrift. Bijvoorbeeld, Hij wordt het “Lam van God” genoemd, en vrij dikwijls zien we Hem kwaliteiten van zachtmoedigheid en vriendelijkheid weerspiegelen, inbegrepen in het Zich offerende “Lam van God, dat de zonde van de wereld wegneemt” (Johannes 1:29). Maar in contrast hiermee is Hij ook “de Leeuw Die uit de stam van Juda is” (Openbaring 5:5). Hij verscheen aan Jozua met een zwaard in Zijn hand, als “Bevelhebber van het leger van de HEERE” (Jozua 5:14).

Bij Zijn tweede komst zal Hij een leger aanvoeren om Israël te bevrijden van de naties die het willen vernietigen. In dat scenario zijn geen lam-achtige karakteristieken betrokken. Evenmin weerspiegelde Hij de karakteristieken van een lam toen Hij de tafels omkeerde van de geldwisselaars in de Tempel. En toch is Hij voor altijd het Lam van God *en* de Leeuw van Juda, tezamen met alles wat deze titels impliceren. Ze zijn allemaal een indicatie van de volmaakte kwaliteiten van de *bijbelse* Jezus. Ik benadruk het adjectief “bijbelse” omdat het enkel door de Schrift is, waarin Jezus Christus Zich heeft geopenbaard, dat we Hem in waarheid kunnen kennen. Alle andere perspectieven zijn meestal de dingen die men denkt over Hem. Mormonen percipiëren Hem als een gezinsman, gehuwd met Maria Magdalena en Maria en Martha. De PETA¹ mensen zeggen dat Hij een vegetariër was. De Gays promoten Hem als gay, enzovoorts.

Maar ook gelovigen vallen ten prooi aan een verdraaide kijk op Jezus. We moeten ons daarom de vraag stellen waar wij onze gedachten over Hem vandaan halen. Komt ons begrip van het Woord zelf of van menselijke opinies, speculaties en zelfs van “zogenaamde geleerdheid”? Als het de laatste groep is dan is het zeker dat er een “andere Jezus” in onze geest wordt gevormd (2 Korinthiërs 11:4). Hij zal dan een namaak-Jezus zijn waar niemand iets aan heeft.

Een voortdurend refrein van de Emerging Church leiders, die het christendom willen “heruitvinden” om het aan te passen aan de cultuur (in het bijzonder voor jonge volwassenen) is: “Wij houden van Jezus maar niet van Zijn kerk”. We kunnen ons afvragen over welke Jezus zij spreken. Zelfs een vluchtige lezing van de Bijbel zou hen moeten aantonen dat de kerk Zijn *bruid* is die in de hemel zal opgenomen worden wanneer Hij voor haar terugkomt. Bovendien zijn er populaire bewegingen, trends en boeken die *geïsoleerde karakteristieken* vertonen over Jezus en doctrines die de correcte bijbelse zienswijze verdraaien. Hierin zijn begrepen boeken zoals Rob Bell’s bestseller *Love Wins* en Brennan Manning’s *The Ragamuffin Gospel*, die beide de leer over liefde veel verder trekken dan de leer van de Schrift - het eerste boek de ketterij van het universalisme, het tweede implicerend dat God, in Zijn liefde, enkel knipoogt naar onze zonden.

Zelfs wij, die vele jaren met Hem gewandeld hebben, die Hem liefhebben en ernaar verlangen Hem te dienen, kunnen ook een verdraaide kijk op Jezus krijgen als we een bepaalde eigenschap van

---

¹ People for the Ethical Treatment of Animals (PETA) is een Amerikaanse dierenrechtenorganisatie. (Wiki).

Hem uitvergroten ten koste van Zijn andere eigenschappen. Wetende dat een bijbels evenwichtige kijk op Jezus vitaal is, moeten we eens één karaktertrek van de Heer Jezus beschouwen die in de kerk vandaag opzettelijk genegeerd lijkt te worden - of ten minste doelbewust vermeden. In feite herinner ik me, in mijn meer dan drie decenniums als gelovige, nooit enige preek gehoord te hebben over het onderwerp dat Jezus “stoer” wordt jegens Zijn kerk.

Als we deze karakteristiek van Hem weglaten zal dat tot problemen leiden in onze wandel met Hem. De evangeliën geven ons zeker informatie over Zijn gestrengheid tegenover de Joodse religieuze leiders omdat Jezus hen confronteerde met hun hypocrisie. De Heer heeft ook enkele berispingen gericht aan Petrus en de andere apostelen, wier geïnspireerde geschriften fundamenteel werden voor de ontwikkeling van de kerk. De brief aan de Hebreëen is echter het eerste boek dat een eerder stoere karakteristiek van Jezus aangeeft voor hen die de Zijnen zijn - die in feite Zijn bruid vormen: “Want de Heere bestraft wie Hij liefheeft, en Hij geselt iedere zoon die Hij aanneemt. Als u bestrafing verdraagt, behandelt God u als kinderen. Want welk kind is er dat niet door zijn vader bestraft wordt?” (Hebreëen 12:6-7).

Ons worden specifieke redenen aangegeven voor het disciplineren van hen die Hij liefheeft: “Hij doet dat tot ons nut, opdat wij deel krijgen aan Zijn heiligheid” (Hebreëen 12:10). Niettegenstaande is het pas vanaf het boek Openbaring dat we Christus zien in een erg streng licht met betrekking tot Zijn bruid. Johannes, de geliefde apostel van Jezus, viel op de grond toen hij de verschijning zag van Hem tegen Wie hij “tijdens het avondmaal tegen Zijn borst was gaan liggen” (Johannes 21:20).

Die voormalige intimiteit met Jezus leek hij verloren te hebben in dit ontstellende visioen van Hem:

“En ik keerde mij om, om de stem te zien die met mij had gesproken. En toen ik mij had omgekeerd, zag ik zeven gouden kandelaren. 13 En te midden van de zeven kandelaren zag ik Iemand Die op de Zoon des mensen leek, gekleed in een gewaad tot op de voeten, en op de borst omgord met een gouden gordel; 14 en Zijn hoofd en haar waren wit, als witte wol, als sneeuw, en Zijn ogen waren als een vuurvlam, 15 en Zijn voeten waren als blinkend koper, gloeiend gemaakt in een oven, en Zijn stem klonk als het geluid van vele wateren. 16 En Hij had zeven sterren in Zijn rechterhand en uit Zijn mond kwam een tweesnijdend scherp zwaard; en Zijn gezicht was zoals de zon schijnt in haar kracht” (Openbaring 1:12-16).

We kunnen niet weten wat door de geest van Johannes heen ging bij het zien van zo'n imponerend beeld van zijn Redder, maar we kennen wel zijn reactie: “En toen ik Hem zag, viel ik als dood aan Zijn voeten” (vs. 17).

Jezus had aan Zij geliefde discipel kunnen verschijnen zoals Johannes Hem laatst had gezien na Zijn opstanding, maar Hij koos ervoor Johannes (en ook ons!) een andere boodschap na te laten. Ik begrijp niet alle symboliek die hierbij betrokken is, maar dat is niet nodig om weg te komen met een erg ontzusterende impressie. Zijn haar, Zijn ogen en Zijn voeten lijken zuiverheid en het proces van loutering, reiniging te vertegenwoordigen. Het instrument dat Jezus koos voor Zijn louteringsproces is “een scherp tweesnijdend zwaard” dat uit Zijn mond komt. Dit kan enkel het “Zwaard van de Geest” zijn, Zijn Woord (Efeziërs 6:17), waarvan we in Hebreëen leren dat het krachtig is en “het oordeelt de overleggingen en gedachten van het hart” (Hebreëen 4:12).

In de symboliek die Jezus verkoos om *Zijn Woord* te vertegenwoordigen is niets timide of zachtzinnigs. Een zwaard is niet enkel een oorlogswapen, het wordt ook gebruikt om iemands pad vrij te hakken - voor het wegsnijden van datgene dat het leven kan verstikken en uitdoven; bovendien kan het “zwaard” doordringen “tot op de scheiding van ... gewrichten en merg” (Hebreeën 4:12). Zo moet met het zondige vlees gehandeld worden. De psalmist schreef: “Waarmee houdt een jongeman zijn pad zuiver? Als hij dat bewaart overeenkomstig Uw woord” (Psalm:119:9). Jezus bad tot de Vader voor hen die Hem volgen dat zij *apart gezet* (geheiligd) zouden worden van de wereld door de Schrift: “Heilig hen door Uw waarheid; Uw woord is de waarheid” (Johannes 17:17). Dat was het gebed van onze Heer voor de discipelen die met Hem wandelden, en dit is evenzo geldig voor hen die Hem vandaag volgen. De eerste drie hoofdstukken van Openbaring zijn vrij uniek in de Schrift. In deze zien we Jezus de kerk direct aanspreken, bemoedigen, maar meestal corrigeren. Te zeggen dat “Jezus stoer wordt” jegens Zijn bruid is nauwelijks een misbruik van de tekst.

De kerken die Hij aansprak bestonden in de tijd dat Johannes de Openbaring schreef en ze waren gelokaliseerd in de Romeinse provincie Asia, wat nu Turkije is. Geen van deze kerken bestaat vandaag nog, maar de problemen die Jezus behandelde kunnen doorheen de hele kerkgeschiedenis gezien worden.

[Links: de 7 kerken in Asia \(vandaag Turkije\).](#)

William MacDonald, in zijn *Believer's Bible Commentary*, geeft een overzicht: “*Efeze*: de kerk van de eerste eeuw was in 't algemeen prijzenswaardig, maar had reeds haar eerste liefde verlaten. *Smyrna*: van de eerste tot de vierde eeuw. De kerk leed onder vervolging onder Romeinse keizers. *Pergamus*: tijdens de vierde en vijfde eeuwen. Het Christendom werd erkend als officiële religie door Constantijn. *Thyatira*: van de zesde tot de vijftiende eeuw. De Rooms-katholieke kerk maakte de dienst uit in het westerse Christendom tot ze bestreden werd door de Reformatie. In het Oosten regeerde de Orthodoxe Kerk. *Sardis*: de zestiende en zeventiende eeuwen waren de post-reformatieperiode. Het licht van de Reformatie werd spoedig schemerig. *Filadelfia*: tijdens de achttiende en negentiende eeuwen waren er grote opwekkingen en grote zendingsbewegingen. *Laodicea*: de kerk van de laatste dagen wordt afgebeeld als lauw en afvallig. Het is de kerk van liberalisme en oecumenisme”.

Nu, deze aspecten zijn niet exclusief, men vindt ze terug in de lokale kerken over heel de wereld vandaag. Met andere woorden: de kerken van Openbaring zijn niet in goede doen (of tenminste vijf ervan). Alle gemeenten hadden dingen die de Heer Jezus wilde corrigeren. En Hij wil dat nog steeds in onze kerken. Zoals de tekst duidelijk aantoont zijn dit niet louter *suggesties* van Jezus' zijde.

De kerk te Efeze had vele uitgesproken kwaliteiten: goede werken, volharding en kritisch onderscheidingsvermogen met betrekking tot leer en leiderschap. Maar Jezus neemt de gemeenschap onder handen met betrekking tot iets heel belangrijks: “Maar Ik heb tegen u dat u uw eerste liefde hebt verlaten” (Openbaring 2:4). Ons wordt niet exact gezegd hoe de gelovigen hun “eerste liefde” verlaten hadden maar we kunnen een idee vormen vanuit de Schrift. Hun goede werken, die een bijproduct hadden moeten zijn van hun liefde tot Jezus, namen zeer waarschijnlijk de prioriteit boven hun relatie met Hem. Paulus vermaning aan de Galaten lijkt hier toepasbaar te zijn: “Bent u zo dwaas? U die met de Geest begonnen bent, gaat u nu eindigen met het vlees?” (Galaten 3:3). De liefde van de gelovige tot de Heer *moet* centraal staan bij alles wat hij doet. Als dat begint af te glijden komt er automatisch een afglijden naar inspanningen door het vlees. Tot de graad dat het vlees zijn weg vindt, tot die graad wordt Gods genade verlaten. Onze werken moeten zijn: “Niet door kracht en niet door geweld, maar door Mijn Geest, zegt de HEERE van de legermachten” (Zacharia 4:6).

Er bestaat weinig twijfel over dat de kerk in onze dagen meer geneigd is dan in de tijd van de Efeziërs, tot het verlaten van hun liefde voor de Heer, in beschouwing genomen dat wij zo beïnvloed werden door de “zelf/eigen/ik” leringen die de kerk zijn binnengekomen: zelftrots, zelfliefde, eigenwaarde, zelfbeeld, zelfvertrouwen, enzovoorts, tot zelf-*ad nauseam*². Bovendien maakt een

² Ad nauseam (Latijn): tot misselijkheid toe.

vooringenomenheid met betrekking tot het “zelf/eigen/ik” het moeilijk om een strenge correctie te erkennen en te aanvaarden. We zien dat duidelijk wanneer we de kerk van Laodicea in beschouwing nemen.

Het gewoonlijke refrein is “dat kan je niet menen” omdat de meesten van ons geconditioneerd werden om meer van onszelf te denken dan nodig is (Romeinen 12:3). Bovendien menen vele christenen dat Jezus nooit iets zou zeggen of doen dat een gelovige zijn “self-esteen” (eigenwaardegevoel, zelftrots) naar beneden zou halen. Dit is de Jezus van de psychopraatjes en de zogenaamde christelijke psychologie, welke een valse Christus is die opgesmukt werd door vleeselijke mensen. Dit is de Jezus waarvan de wereld houdt, een Jezus zich Zich verzoent met de mensen, en Die zeker niet met een zwaard zwaait. Deze Jezus is in het bijzonder vreemd met betrekking tot de hoofdstukken van Openbaring die we nu beschouwen.

De consequentie voor de Efeziërs, die hun “eerste liefde” verlaten hadden, en die erin faalden zich te bekeren van het verlaten van hun focus op de Heer, zou het verwijderen van hun “kandelaar” zijn: “Bedenk dan van welke hoogte u bent gevallen en bekeer u en doe de eerste werken. Maar zo niet, dan kom Ik spoedig bij u en zal uw kandelaar van zijn plaats wegnemen, als u zich niet bekeert” (Openbaring 2:5).

Er is geen groot geheim verbonden aan het symbolisme van de kandelaar. Hij vertegenwoordigt gewoon het licht van Christus, Die “het Licht der wereld” is, d.w.z. het Woord. De enige manier voor christenen om te groeien in de liefde voor Christus is te groeien in hun persoonlijke relatie met Hem middels het *continu lezen en uitleven* van wat het Woord van God leert.

Zonder deze discipline zal de liefde tot Christus, die “een lamp is voor mijn voet en een licht op mijn pad” (Psalm 119:105), onvermijdelijk koud worden. En als dat licht afzwakt volgt daaruit dat de gelovige geen basis heeft voor bijbels onderscheidingsvermogen en hij ophoudt met het voortbrengen van geestelijke vrucht. Bemerkt dat Jezus zei: “dan kom Ik spoedig bij u en zal uw kandelaar van zijn plaats wegnemen”. Een van de punten die ik wil benadrukken hier is het feit dat het *Jezus Zelf* is Die Zijn kerk corrigeert. Hij is Degene die “stoer wordt”.

Er is doorheen de kerkgeschiedenis een tendens geweest, die voortduurt tot op vandaag, om met bijbelse correctie om te gaan middels het “afschieten van de boodschapper”, veeleer dan zich te bekommeren over de boodschap zelf en zich te bekeren van het afkeurenswaardige. Alhoewel de boodschap bijbels onderbouwd kan zijn, is er een algemene tactische zet om die boodschap af te wijzen door de aandacht af te leiden naar de onvolmaaktheid van de boodschapper, die zo een kwetsbaar mikpunt wordt. Maar dit is niet het geval met de Boodschapper aan de kerken in Openbaring. Zowel Hij als Zijn boodschap zijn volmaakt en kunnen niet omver worden geworpen. Bovendien zijn Christus’ strikte waarschuwingen nooit zo nodig geweest voor Zijn kerk, om aandacht te wekken en de nodige correcties te doen, dan in deze tijd van grote geestelijke zinsbegoocheling en alom heersende afvalligheid waarvoor Zijn bruid meer en meer ontvankelijk wordt.

Als we deze studie doorheen de hoofdstukken 2 en 3 van Openbaring voortzetten, zullen velen vat krijgen op de karakteristieken van Jezus waarvan zij zich mogelijk niet bewust waren - maar het is noodzakelijk dat wij Hem allen in waarheid kennen en liefhebben.

Deel 2

In dit tweedelig artikel beschouwen we de karakteristieken van Jezus die duidelijk onthuld zijn in de Schrift maar die vermeden of ontslagen worden in de kerk vandaag. Zoals we in deel 1 zagen presenteert Jezus Zich aan Johannes op een hoog symbolische manier - een manier die erg verschilt van de jaren dat Jezus fysiek bij Johannes was op aarde. Johannes die intiemer omging met zijn Heer dan de andere apostelen, wordt nu visueel geconfronteerd met een zo overweldigend beeld van Jezus dat hij enkel kan reageren door neer te vallen voor Hem. Er is weinig twijfel over dat Johannes’ relatie met Jezus dieper groeide *na* Zijn hemelvaart, zoals dat ook met alle gelovigen zou moeten zijn naarmate zij rijper worden in het geloof. Maar het lijkt erop dat Johannes toch niet voorbereid was op zijn ervaring.

Dat symbolische beeld vertegenwoordigde een karakteristiek van Jezus waarvan Hij wil dat Zijn kerk, zij die in Hem geloven, iets begrijpen met betrekking tot hun relatie met Hem. Hij wil dat Zijn volgelingen zuiver zijn, heilig, gelouterd, net zoals Hij zuiver en heilig is (1 Petrus 1:15-16). Dit lijkt aangegeven te worden door Zijn haar en de vurige blik van Zijn ogen: “en Zijn hoofd en haar waren wit, als witte wol, als sneeuw, en Zijn ogen waren als een vuurvlam, en Zijn voeten waren als blinkend koper, gloeiend gemaakt in een oven ...” (Openbaring 1:14-15). Al deze symbolische elementen blijken oordeel te vertegenwoordigen. Dit blijkt onderstreept te worden door het “tweesnijdend zwaard” dat uitsteekt uit de mond van het beeld van Christus (Openbaring 1:16). Het zwaard is Zijn Woord, de Schrift, waardoor iedereen zal geoordeeld worden. Hij is het Woord, en het is het Woord dat ongelovigen zal oordelen en veroordelen. Zijn woorden zullen ook gelovigen oordelen in de zin van corrigeren en snoeien opdat hun levens mochten overeenkomen met de waarheid en zij in toenemende mate vruchtbaar zouden zijn.

We moeten voor ogen houden dat het symbolisme dat de intimiderende figuur van Christus omringt, en Zijn vermaningen in de eerste drie hoofdstukken van Openbaring, niet gericht zijn tot de wereld, maar veeleer tot Zijn bruid, Zijn kerk. Dezen zijn degenen waarvan de Bruidegom houdt: “Hem Die ons heeft liefgehad en ons van onze zonden gewassen heeft” (Openbaring 1:5). Maar iedere gelovige die niet snapt dat Jezus “stoer wordt” jegens Zijn bruid, die mist een erg belangrijk aspect van Zijn boodschap aan de zeven kerken, want Hij wil haar gereed maken voor het huwelijk.

Het lijkt op een voorhuwelijks vermaning, en eerder een franke vermaning. Maar waarom zou Jezus Zijn bruid op die manier de les spellen? Laten we de volgende mogelijkheden beschouwen.

Eerst en vooral: het is voor haar goed. Dit is een veilig vermoeden omdat alles wat Jezus zegt en doet ten goede is voor hen die Hij aanspreekt. Maar er is veel meer te vermoeden. Alhoewel we de wederkomst van Heer voor Zijn bruid altijd moeten verwachten, en we de dag noch het uur kennen, kennen we wel de geestelijke toestand van de wereld in die tijd. Het wordt aangegeven in de woorden van Jezus in Lukas 18:8: “Maar zal de Zoon des mensen, als Hij komt, wel het geloof op de aarde vinden?” In het evangelie naar Mattheüs vertelt de Heer Zijn discipelen dat de dagen voor Zijn wederkomst zullen gekarakteriseerd zijn door misleiding: “En Jezus antwoordde en zei tegen hen: Pas op dat niemand u misleidt. Want velen zullen komen onder Mijn Naam en zeggen: Ik ben de Christus; en zij zullen velen misleiden” (Mattheüs 24:4-5).

Sommigen hebben beweerd dat de uitverkorenen immuun zijn voor zulke misleiding, maar die zienswijze geeft vele problemen. Jezus sprak tot Zijn discipelen, die zeker Zijn uitverkorenen waren, maar Hij waarschuwde hen van niet misleid te worden, en dat zou onlogisch zijn indien zij niet konden bedrogen worden. Gelovigen zijn altijd het voorwerp van misleiding geweest. De Schrift waarschuwt ons: “... **opdat de satan op ons geen voordeel zou behalen**. Want zijn gedachten zijn ons niet onbekend” (2 Korinthiërs 2:10-11). Bovendien bevatten alle brieven, geschreven voor de gelovigen, vele vermaningen tegen valse leringen die hen ofwel al misleid hadden of die het potentieel van misleiding bezaten. Dit zijn de dingen waarvan de Heer weet dat Zijn bruid ze onder ogen zal krijgen.

Christus' gestrengheid kan vergeleken worden met een dril-sergeant die zijn prille rekruten voorbereidt op oorlogvoering. Een dril-sergeant, ongeacht in welk leger, is universeel gekend voor zijn hardheid jegens zijn manschappen. Zijn benadering is “no-nonsense” wegens zijn bezorgdheid met betrekking tot niet enkel overlevingskansen van zijn troepen maar ook om te overwinnen in de strijd. Overeenkomstig zijn christenen door de eeuwen heen het onderwerp geweest van intense geestelijke strijdvoeringen. De bezorgdheid van onze Heer gaat uit naar wat zij onder ogen zouden moeten zien. Hij wijst op onderwerpen in de zeven kerken (en ons vandaag) die iemands relatie met Hem en de effectiviteit van Zijn koninkrijk ernstig zullen ondermijnen. De Efeziërs, bijvoorbeeld, werden geprezen voor vele dingen, maar hun grondslag werd ondermijnd naarmate hun actieve liefde voor de Heer aan het verbleken was. Dat kan niet zo belangrijk lijken vergeleken met alle goede werken die zij deden, maar het is veel kritieker dan we ons zouden realiseren. Als de liefde tot Christus niet onze eerste motivatie is voor de werken die we doen, dan zullen die werken *onze* motivatie zijn, en dat is een recept voor werken in het vlees.

Het onderwerp is zo ernstig dat de Heer tegen zijn bruid, de Efeziërs (en ook wij), zegt dat als zij zich niet zouden bekeren: “dan kom Ik spoedig bij u en zal uw kandelaar van zijn plaats wegne-

men” (Openbaring 2:5). Een kandelaar is een lichtgevend instrument, en een symbool dat “schijnt voor allen die in het huis zijn” (Mattheüs 5:14-15).

Jezus noemde Zijn discipelen “het licht van de wereld”. Zij waren slechts dat licht in de zin dat zij anderen leerden alle dingen te onderhouden die Jezus hen geleerd had (Mattheüs 28:19), dit wil zeggen: Zijn Woord. Petrus verwijst naar de Schrift als het “woord van de profetie”, als “een lamp dat schijnt in een duistere plaats” (2 Petrus 1:19). Ik geloof dat de actie van het verwijderen van de kandelaar primair de betekenis heeft van afwijken van het licht van Gods Woord naarmate de liefde voor Heer verlaten wordt. Bovendien verwijst Jezus, in Johannes 8:12, naar Zichzelf als “het licht der wereld”. Ook Jesaja toont duidelijk de relatie aan met het licht van de Schrift: “Terug naar de wet en het getuigenis! Als zij niet overeenkomstig dit [= Gods] woord spreken, zal er voor hen geen dageraad zijn” (Jesaja 8:20).

Zoals we in het eerste deel al opmerkten zijn de zeven kerken niet enkel specifieke kerken in de tijd van Johannes, maar ze zijn ook reflectief voor wat de kerk in het algemeen ervoer in bepaalde tijden doorheen de geschiedenis. Bovendien kunnen de onderwerpen die Christus aansprak vandaag overal ter wereld gevonden worden in lokale kerken. Zoals we herhaaldelijk aangestipt hebben moeten we aandacht schenken aan wat Jezus zei tot de historische kerken en dat toepassen op onze lokale kerken en onszelf als individuele gelovigen - Jezus’ bruid - vandaag.

Aan twee van de zeven kerken, Smyrna en Filadelfia, geeft Jezus geen correctie. Hun wordt enkel troost en bemoediging gegeven omwille van wat zij hebben geleden en nog zullen lijden wegens hun standvastigheid in het geloof. Er zijn menigten van gemeenschappen die gelijkaardige vervolging ondergaan voor hun getuigenis voor Christus vandaag, en in de toekomst waarschijnlijk nog velen meer. Christus’ woorden, als ze in acht genomen worden, zullen versterken en een hart geven aan Zijn bruid om niet enkel te verduren maar ook om overwinnend en vruchtbaar te zijn temidden ervan.

Jezus’ aanpak van de volgende vijf kerken bestaat hoofdzakelijk uit een lijst van dingen die grote geestelijke problemen veroorzaken voor Zijn bruid - problemen die de relatie van de gelovige met Hem ernstig zullen beïnvloeden en zijn vruchtbaarheid in het koninkrijk. Om te onderstrepen wat centraal staat bij het corrigeren van de kerken die afgeweken zijn van Zijn Woord, herhaalt onze Heer het symbool voor het Woord waarmee Hij de kerk te Pergamus aanspreekt: “Dit zegt Hij Die het tweesnijdende, scherpe zwaard heeft” (Openbaring 2:12). Dit Woord staat niet enkel centraal, maar het is het enige basis voor het noodzakelijke onderscheidingsvermogen dat de bruid moet hebben om bedrog te onderscheiden en zich te bekeren van de foute geestelijke praktijken waarmee ze zich heeft ingelaten of nog onder ogen moet zien.

De kerk te Pergamus had problemen die nauwelijks uniek zijn voor die gemeenschap. Sommige leden leerden valse doctrines, blijkbaar uit winstbejag, en koesterden seksuele immoraliteit. De kerk omvatte diegenen die de leer van de Nicolaïten³ aanhingen, waarbij zonder twijfel bepaalde zich verheffende leiders betrokken waren met een “hogere” spiritueel niveau en met controle over de leden, oftewel de broeders en zusters van die gemeenschap. Dit is vandaag zichtbaar in kerken waar er een hiërarchie bestaat met een afzonderlijke clerusklasse. Jezus verklaart dat Hij het vasthouden aan de leer van de Nicolaïten *haat*, en Hij wil daar direct komaf mee maken: “Bekeer u. En zo niet, dan kom Ik spoedig bij u en zal Ik tegen hen oorlog voeren met het zwaard van Mijn mond”.

Christus spreekt tot de kerk te Thyatira in termen die duidelijk oordeel inhouden en herhaalt daarbij de eerder genoemde symbolen die oordeel vertegenwoordigen: “En schrijf aan de engel van de gemeente in Thyatira: Dit zegt de Zoon van God, Die ogen heeft als een vuurvlam en voeten als blinkend koper” (2:18). Deze kerk heeft een vrouw, een valse profetes die seksuele immoraliteit, geestelijke ontucht en afgoderijpraktijken introduceerde. In Zijn genade en lankmoedigheid heeft Hij haar tijd gegeven om zich te bekeren. In Zijn bezorgdheid voor deze gemeenschap van gelovigen, gebruikt Hij de meest ontnuchterende en strengste woorden: “Zie, Ik werp haar te bed met hen die

---

³ “De Nicolaïeten in Op 2:6, 15 zijn de aanhangers van een gnostische beweging, die in Efeze geen vaste voet kon krijgen, in Pergamum aanhangers vond, maar vooral in Thyatira een middelpunt had, 2:20v.” (Encyclopedie van het Oude en Nieuwe Testament, Bosch & Keuning, Baarn).

overspel met haar plegen, in grote verdrukking⁴, als zij zich niet bekeren van hun werken. En haar kinderen zal Ik door de dood ombrengen, en alle gemeenten zullen weten dat Ik het ben Die nieren en harten doorzoek, en Ik zal u geven eenieder naar uw werken.” (2:22-23). Als de woorden van de Heer schokkend zijn voor sommigen van ons, dan komt dat omdat we gehypnotiseerd zijn door ons politieke, sociale, religieuze en psychologische “correct denken” en we blind werden voor de vele sterk afschrikwekkende voorbeelden (bv. Ananias en Saffira) die doorheen de Bijbel gevonden worden. Bovendien kunnen wij het zicht verloren hebben op het feit dat Hij spreekt als Degene die houdt van hen die Hij aanspreekt en Hij hen gewassen heeft van hun zonden door Zijn eigen bloed (Openbaring 1:5).

Tot de kerk te Sardis, die slechts een overblijfsel heeft van standvastige gelovigen, geeft Hij de vermaning: “Wees waakzaam en versterk het overige dat dreigt te sterven” (3:2) en de bedenking dat zij hebben “ontvangen en gehoord, en houd het vast en bekeer u”. Als zij niet waakzaam zouden zijn, zegt de Heer, “zal Ik bij u komen als een dief⁵ en u zult beslist niet weten op welk uur Ik bij u zal komen” (3:3). Dit wijst op het correctieve oordeel over Zijn kerk. Petrus bevestigt dit: “Want nu is het de tijd dat het oordeel begint bij het huis van God” (1 Petrus 4:17).

De Bruidegom heeft zachtere woorden voor de bruid te Filadelfia, een gemeenschap met “weinig kracht” maar “toch hebt u Mijn Woord in acht genomen en Mijn Naam niet verloochend” (3:8). Hij verklaart Zijn liefde voor hen en prijst hen voor het uitleven van Zijn Woord in geduldige volharding. Niettemin worden ook zij gewaarschuwd: “Houd vast wat u hebt, opdat niemand uw kroon zal wegnemen” (3:10-11). Het blijkt dat de Bruidegom Zijn bruid niet enkel “met smetteloos en blinkend fijn linnen” wenst te kleden (19:8) wegens hun toegekende rechtvaardigheid, maar Hij wil haar ook kronen geven voor haar liefde voor en gehoorzaamheid aan Zijn Woord.

Velen hebben aangegeven dat de kerk te Laodicea de kerk is die het meest representatief is voor de kerken van onze dag. Eén definitie die ik vond voor Laodicea is “bestuur van het volk”; een andere was “oordeel van het volk”. Beide lijken te passen bij Christus’ waarschuwingen dat de mensen hun eigen ding doen en Hij buiten hun gemeenschap staat. Zij lijken zo zelf-geabsorbeerd te zijn in hun materialistische zelf-genoegzaamheid dat zij niet kunnen erkennen dat zij geestelijk “ellendig, beklagenswaardig, arm, blind en naakt” zijn (3:17). Hoe beschrijft de Bruidegom deze toestand? Weer in de strengste termen! Met betrekking tot hen die Hij “niet koud en niet heet” noemt, verklaart Hij: “Ik zal u uit Mijn mond spuwen” (3:15-16).

Hier moeten we opnieuw de vraag stellen: waarom wilde de Heer de bruid op zulke wijze aanspreken?

In de laatste passage van Openbaring 3 geeft de Heer de reden voor zijn “voorhuwelijks vermaning” aan de zeven kerken. In 3:19 verklaart Hij: “Ieder die Ik liefheb, wijs Ik terecht en bestraf Ik. Wees dan ijverig en bekeer u”.

Hij houdt van de bruid, en Hij adviseert haar om van Hem dingen te ontvangen die gelouterd zijn en die haar leven en liefde voor Hem zullen louteren - geestelijk goud: “Ik raad u aan dat u van Mij goud koopt, gelouterd door het vuur, opdat u rijk wordt, en witte kleren, opdat u bekleed bent en de schande van uw naaktheid niet openbaar wordt. En zalf uw ogen met ogenzalf, opdat u zult kunnen zien” (3:18).

Hij besluit Zijn vermaning tot Zijn bruid: “Wees dan ijverig en bekeer u. Zie, Ik sta aan de deur en Ik klop. Als iemand Mijn stem hoort en de deur opent, zal Ik bij hem binnenkomen en de maaltijd met hem gebruiken, en hij met Mij” (3:19-20).

De Bruidegom staat al buiten maar is gewillig ... maar hoe staat het met de bruid? Welke instructie we ook vinden in Gods Woord, we moeten er aandacht aan besteden. De Heer is daar erg uitdrukkelijk in. Zo dikwijls heeft Hij Zijn woorden kracht bijgezet met de expressie “voorwaar, voorwaar ...” en ook hier in Openbaring zegt Hij zeven maal: “Wie oren heeft, laat hij horen wat de Geest tegen de gemeenten zegt” - Openbaring 2:7, 11, 17, 29; 3:6, 13, 22.

---

⁴ Profetisch staat dit voor de Grote Verdrukking. Zie <http://www.verhoevenmarc.be/PDF/gemeentetijdperk.pdf>.

⁵ Het komen als een dief wijst profetisch op de Opname, waarbij zij die niet waakzaam waren achtergelaten zullen worden, verrast door Zijn plotse komst voor Zijn bruid. Zie <http://www.verhoevenmarc.be/PDF/gemeentetijdperk.pdf>.

“En de Geest en de bruid zeggen: Kom! En laat hij die het hoort, zeggen: Kom! En laat hij die dorst heeft, komen; en laat hij die wil, het water des levens nemen, voor niets” (Openbaring 22:17).

Lees in dit verband ook:

“Welke Jezus liefhebben?”: http://www.verhoevenmarc.be/PDF/welke_Jezus.pdf

“De zachtere, gentilere Christus”: <http://www.verhoevenmarc.be/PDF/zachteJezus.pdf>

“De ‘Jezus’ van wie de wereld houdt”: <http://www.verhoevenmarc.be/PDF/Jezus-wereld.pdf>

“De nieuwe Jezus”: <http://www.verhoevenmarc.be/PDF/nieuweJezus.pdf>

Bestudeer Openbaring 1-3 uitgebreid:

<http://www.verhoevenmarc.be/PDF/gemeentetijdperk.pdf>

En Openbaring in zijn geheel: <http://www.verhoevenmarc.be/openbaring.htm>

verhoevenmarc@skynet.be - www.verhoevenmarc.be - www.verhoevenmarc.be/NieuwsteArtikelen.htm